

הולכי־רגל מסכנים את עצמם ומעצבנים את הנהג והנוסעים. כל מקרה כזה מוסיף לזמן הנסיעה כמה שניות, המתווספות לדקות רבות, וזה מבלי להתחשב עם עומס תנועת המכוניות ברחוב. נסיעה של דקות אורכת חצי שעה. מי אשם? הנהג...

כמה פעמים אמרו להם להתקדם עד הסוף? ובכל זאת, בכל תחנה נדחקים הנוסעים ליד כסא הנהג ומונעים בעד המזכנים בחוץ לעלות גם הם לאוטובוס. מי אשם? כמובן הנהג...

נקודת־הראות של הנהג: הנוסעים עמדו בתור. בכל זאת לא הכינו את פרוטור תיהם. עתה הם מצטופפים מסיבי לכסא הנהג, ומפשפים בארניקהם. מי אשם? הנהג...

בינתיים מקימים הנהגים לעצמם שיכון מפואר שאין כמעט דומה לו בארץ. הנהגים גרים כמו מלכים, יש להם מכוניות פרטיות. מי משלם? הנוסע!

נקודת־הראות של הנוסע: מחיר הנסיעה מופרז ונוסף עליו מוציאה החברה אלפי פתקאות כסף פרטי הנקרעות ואובדות. מי משלם? הנוסע.

האשה עומדת. הבחורים יושבים. היא צוחקת לתוך המצלמה. אך אותנו אין זה מצחיק. הנוער שעיף מע' מידת בתור שכח את נימוסיו. מי אשם? הצפיפות!

לא לעשן ולא לירוק! זהו צו של בטחון. היגיינה והתחשבות בזולת. אך למי זה איכפת? באוטובוס אין נימוסים. מי אשם? הצפיפות!

נקודת־הראות של הציבור: העיניים של נוסעי האוטובוס משחיתים את שרידי הנימוס וההגינות. נוסעים מסרבים להשמע לנהג. מי אשם? הצפיפות!

